

»I skal ligne Gud som hans elskede børn« (Efes 5,1)

Lad jer fylde af Ånden!

Adskillige læser i disse år *Johannes-evangeliet* langsomt. Vi får lov til at lytte til vor Herre Jesus, når han taler fra sit allerinderste til sine disciple, og får dermed lov til at lære *Helligånden at kende*, thi som Herren er, således er hans Ånd.

Vi lægger mærke til, at Herren altid vil være mennesker til hjælp og tilpasser sine ord derefter. Sådan er altså hans Ånd!

Den *samaritanske kvinde* var sunket dybt i synd og mærket deraf, men Herren viste hende ærbødighed – ikke blot henvendte han, der var jøde, sig til hende og bad hende om noget at drikke, men han behandlede hende under hele samtalen således, at hun fornemmede en helt anden Ånd i ham og ud fra Ham, end hun nogen sinde havde mødt hos nogen anden – Sandhedens og Kærlighedens Ånd!

Selv *Judas*, forræderen, der var sunket dybere end den samaritanske kvinde, udleverede Jesus ikke til almindelig foragt, men viste ham snarere ærbødighed, da han den sidste aften rakte ham brødet.

Lader vi os fylde af Ånden, mærkes det straks på vor tale – og vor tien!

Den, der er fyldt af Ånden, slipper ikke munden løs med en serie nedsættende bemærkninger om andre, men er varsom.

Herrens motiv var altid at *herliggøre Gud*. Det er altså Helligåndens motiv og mål. Derfor tav han ofte i kærlighed.

Guds Ånd er os ganske nær. Han har taget bolig i vort hjerte, da vi blev født på ny.

Vi er blevet templer for Guds Ånd! Han er os nærmere end skyggen ved vor højre.

Han herliggør Herren for os, idet Han atter og atter uddyber hans kærlighed til os – den kærlighed, der viser sig i al sin højde og dybde og bredde og længde på *Golgatas* kors.

Den kærlighed bedrøves, når vi slipper kødet løs, men ophører ikke af den grund. Den end ikke svækkes eller mattes. Den ydmyger os og udsletter med Jesu blod al vor synd og tarvelighed.

Så kan vi atter lade os fylde af Ånden. Vi er blevet mindre – Herren er blevet større og hans nåde endnu mere overvældende.

At være fyldt af Ånden betyder at være *fri* – fri af sin synd og skyld – fri fra det, der ikke herliggør Gud – fri til at tie og tale ret.

Fri til at gøre det gode.

Fri – ikke for at gøre sig fortjent til noget – heller ikke for at spille »from« – men fordi det er i overensstemmelse med den nye natur, man har fået del i af nåde.

Fri – altså ikke af tvang eller frygt for straf – men just fordi sådan er det nye liv nu engang!

Fri til at elske – *fri* til gerne at give – *fri* til at vise ærbødighed – *fri* til at vælge højhed og hæder fremfor det lave og tarvelige.

Fri til ikke at forhaste sig, men bie på Herren!

Fri til at glemme sig selv for at være noget for sin næste!

I denne frihed, som er Åndens frihed, hersker glæden. Den går altid hånd i hånd med kærligheden.

Efeserne

Det var sine venner i *Efesus*, Paulus formanede til at lade sig fylde med Ånden.

Man har indtryk af, at de, der engang havde været langt borte fra Gud i heds-kabet, kendte til kødets slemme skavanker – Paulus opfordrer dem f.eks. til ikke at drikke sig berusede i vin!

Det hindrer ham ikke i at henstille til dem, at de lader sig fylde af Helligånden!

Evangeliet er ikke et ord om visse forbedringer i moralsk henseende, men om noget helt nyt – det er glædesbudskabet

om, at Jesus har sonet vor brøde og borttaget vor skyld, og at Han gør os til nye skabninger – det gamle er forbi, se, noget nyt er blevet til.

Derfor skal erindringen om synd og fristelser ikke hindre nogen i at lade sig fylde af Guds Ånd! Jesus gav sig selv hen for enhver synder på sit kors – hans blod renser enhver fra al synd – og Han giver sig selv hen til os, idet Han ved sin Ånd tager bolig i vort hjerte.

Det er evangelium fra først til sidst.

Derfor lader vi os rense fra al synd og fylde af Ånden – Ham, vor Frelser, til ære – os selv til genoprejsning og fornyet kraft i det indre menneske.

Så er der »højt til loftet« i Guds forsamling, thi nu kommer kærligheden og glæden til udtryk i gerning og ord! Verdens ånd er lukket ud, Helligånden er lukket ind!

Dag for dag

Det gælder om hver dag at lade sig forny i Ånden, så vi lever i en stadig fornyelse.

Det sker bedst, når vi altid har vor Herre Jesus for øje og bliver hos Ham, ja i Ham.

Han er det stadige korrektiv til vor tale og færden – men også den stadige genoprejsning, så Han mere og mere vinder skikkelse i os.

Det lyder dag for dag: »Lad jer fylde af Ånden!«

Hvilken nåde! *Wetterlund* kalder det for det daglige styrtebad i Ånden til renselse, forfriskelse og fornyelse!

Når Helligånden fylder os, bliver ordene »ligesom Han«, der atter og atter møder os i Johannes-evangeliet (13,15 og 34; 15,10; 17,14, m.v.) Ånd og Liv i os. Vi bortforklarer dem ikke – eller bortfortolker dem – vi lader dem sige, hvad de siger – og lader dem virke, hvad de som Ånd og Liv formår.

Visdoms og åbenbarings Ånd

Den største fare for mange oprigtige mennesker i menighederne er næppe synden i dens direkte kendelige skikkelse, men synden i dens ukendelige skikkelse – og hvad er det?

Det er Guds hellige lov! Den er naturligvis ikke i sig selv synd, men den er syndens kraft (1. Kor. 15,56). Hvor loven får magten, får synden magten.

Det er måske derfor, Paulus beder om, at Gud vil skænke efeserne visdoms og åbenbarings Ånd til at erkende *Ham*, d.v.s. Kristus, thi med et virkeligt kendskab til Ham, er man fri af loven og dermed fri af syndens kraft.

Ham

Vor Herre Jesus Kristus er Guds hemme-

lighed (Kol. 2,3). Hvis ikke Gud i sin nåde kaster lys over, hvem Jesus er, og hvad han har fuldbragt, har vi kun vore egne tanker om ham, og de strækker aldrig til – de er snarere vildledende.

Når Helligånden åbenbarer Ham igennem Ordet for vort hjerte, længes vi ikke efter noget andet og kan ikke forestille os noget »mere«.

Da møder vi den kærlighed, der er os »ubegribelig«, og den retfærdighed, der slet ikke stemmer med vore begreber om retfærdighed.

Vi ser ind i et dyb af nåde, som næsten slår benene væk under os, thi vi ser, at vor synd er borte fra os på grund af Ham – Ham alene.

Hvad kan lignedes med det, Han har gjort for os! Er der noget, der skal lægges til hans lidelse på korsets træ, for at den kan gælde til retfærdighed, helliggørelse og forløsning for os?

Nej, det er fuldbragt een gang for alle!

Vi magter ikke at fatte og fastholde det som en selvfølge, dertil er og bliver det os for herligt, helligt og overvældende.

Vi kan heller ikke finde udtryk for det – vore ord strækker ikke til.

Friheden

Han har gjort os fri af vor skyld – ikke ved at bortforklare og undskylde den – ikke ved at reducere den til ikke at være så alvorlig – men ved at tage den på sig og på sit kors bære alle dens konsekvenser!

Han har dermed gjort os skyldfri – tør vi sige »uskyldige«? – og når der ikke mere hæfter skyld ved vort liv, hæfter der heller ingen frygt – end ikke frygt for dommen eller i dommen!

Det mest »ufattelige« er, at det har Herren gjort af sig selv, uden at nogen bad ham om det.

Sådan elsker Han os!

Har vi gjort os fortjent til det?

Der er næppe noget, der er vanskeliggere for os at slippe end tanken på fortjeneste – en lille smule fortjeneste på et eller andet område!

Vor selvhævdelse (vi har fortjent Guds bevågenhed lidt mere end de allerværste syndere!), vort skjulte hovmod, vor religiøsitet kan ikke undvære fornemmelsen af at have gjort sig fortjent overfor Gud – i hvert fald en lille smule!

Men først når tanken på fortjeneste er bortvejret af vort sind, er vi helt fri af loven, altså af syndens kraft.

Dertil behøver vi uafladeligt visdoms og åbenbarings Ånd til at erkende HAM.

Det

Sandheden er en person, den levende Herre, men ikke et begreb. Det er svært at fastholde, thi vor tanke forbinder just sandheden med begreber, læresætninger og dogmer.

Fordunkles vor Herre Jesu person for vor bevidsthed, vender vi os uvilkårligt til noget andet – som oftest til en eller anden sandhed, som vi mener, kan bringe os videre i livet som Guds børn – videre i tjenesten og i vidnesbyrdet!

Men sandhederne som sådanne har ingen kraft. De ligger på linie med loven,

der siger det rigtige, men ikke skaber det.

Vi behøver ikke visdoms og åbenbarings Ånd for at lære sandheder, læresætninger og den slags ting at kende. Hvis vi interesserer os for disse ting og koncentrerer os om dem, kan vi tilegne os dem – i hvert fald sådan nogenlunde.

Helt anderledes med vor Herre og Frelser! Han er opstanden legemlig fra de døde og kaldes nu *Den Levende* – en herlig benævnelse! At kende Ham ligger uden for ethvert menneskes muligheder. Kun Helligånden kan gøre ham kendt – og at kende Ham er det evige liv med alt, hvad det evige liv rummer.

Alt dette, denne fuldkomne frelse, findes kun i *Ham*. Det kan *Paulus* ikke noksom betone. Atter og atter skriver han »i Ham« – »i Ham« – blot det første kapitel af *Efeserbrevet* giver os et levende indtryk heraf.

Dermed vender apostelen efesernes (og vor) opmærksomhed bort fra alle andre og alt andet til vor korsfæstede og opstandne Herre og Frelser alene – og da, med al vort hjertes opmærksomhed henvendt på Kristus i hans herlighed, begynder vi at fatte, hvilket håb han kaldte os til – nemlig at blive Ham lige og arve al Hans herlighed – et håb, Han har kaldet os til og *fører os til* – thi så rig på herlighed er Hans arv i de hellige (bemærk *er!* – altså nu!) – og vi fatter tillige det ufattelige, nemlig hvor stor Hans kraft *er* (bemærk atter *er!* altså nu!) i os, som tror – det *er* samme kraft som den, der opvakte Ham fra de døde og satte Ham ved Majestættens højre hånd i det himmelske!

Alt dette er ikke sandheder, som vi skal efterleve eller »leve op til« – det er HAM – *hans* arv – *hans* kraft – og derfor *virkelighed* – ikke en fremtidig mulighed – men en *nutidig* virkelighed, fordi sådan er den korsfæstede og opstandne Herre, der en gang for alle har fuldbragt, hvad der skulle gøres, for at Han kunne skænke os sig selv og med sig selv al sin kraft og alt, hvad Hans er!

Det kan ingen tænke sig til – ej heller kan nogen nå frem dertil, hvor meget han end anstrenger sig og ofrer – det må skænkes os *frit*, ellers får vi det aldrig!

Det kan kun Helligånden åbenbare os – og det gør Han gerne af hele sit hjerte, for han er vor Frelseres Ånd.

Formaningerne

Hvad da med alle formaningerne? Også Efeserbrevet indeholder jo adskillige formaninger.

Er de ikke overflødige?

Hvis vi altid havde vor Herre og Frelser så »nær ind på os«, som vi burde – altid havde Hans herlighed for øje, da var de formentlig overflødige.

Men det har vi jo ikke.

Det betyder ikke, at Han er blevet en anden, eller at Hans arv er blevet mindre herlig iblandt os – eller at hans kraft i os er blevet mindre – men at vi er blevet grebet af andre ting, der har svækket vor frihed og vor tro. Vi er blevet matte – eller træge – eller sløve, skønt Han og Hans overvældende kraft i os er den samme!

Formaningerne er *evangeliske*. De *giver* os, hvad de siger.

Formaningerne er ikke loviske opfordringer til at leve op til den sande og rette åndelige standard. Hvis de var det, kunne de ikke hjælpe os, thi loven kan ikke føre os op til Guds standard!

Formaningen lyder således: »I mænd! elsk jeres hustruer, *ligesom* Kristus elskede menigheden og gav sig selv hen for den« (Efes. 5,25 flg.).

Hvis det var en lovisk formaning, der overlod det til os selv at elske vor hustru, som Kristus elskede, da måtte vi sige: »Det kan jeg aldrig komme til, hvor gerne jeg end vil!«

Denne formaning er imidlertid ikke et krav, men en *gave* – en del af evangeliet.

Det er, som om apostelen siger: »Kristus bor ved sin Ånd i jer – den samme kraft, som oprejste Ham fra de døde, er virksom i jer – hvilken gave! – derfor kan I elske jeres hustruer, som Kristus elskede os alle – hvilken gave at kunne det – thi hvis ikke det blev jer givet, kunne ingen af jer! Det er derfor, jeg minder jer om denne vidunderlige gave – den er en del af det evige liv, som Han har ført jer over i!«

Formaningerne understreger alt det, Herren har fuldbragt for os – alt det, Han har skænket os – og alt det, Han selv er i os – dermed påmindelse enhver formaning os om det, der er givet os, så vi kan det!

Let eller svært?

Loven gør tilværelsen anstrengt og svært. Enhver, der er under loven, får et anstrengt præg – ofte spændt som en bue for ikke at gøre det forkerte – ofte ufri.

Apostelen *Johannes* giver os et ganske andet indtryk af sit eget liv; han siger: »Thi dette er kærlighed til Gud, at vi holder hans bud; og hans bud er *ikke byrdefolde*; thi alt det, der er født af Gud, overvinder verden; og dette er den sejr, som har overvundet verden: vor tro« (1. Johs. 5,3-4).

Det er ikke byrdefuldt at holde Guds bud!

Hvad er da Hans bud?

Det er at tro på Hans Søns Jesu Kristi navn og at elske hverandre, som Han har befaleet os (1. Johs. 3,23).

Først at tro på Hans navn, det guddommelige navn JEG ER DEN, JEG ER – denne tro »ser«, hvor herlig Hans arv er iblandt de hellige – hvor herligt det håb

er, som Han har kaldet os til og fører os til – og hvor vældig Hans kraft *er* i os, som tror.

Derfor elsker den – og derfor sejrer den over verden! Denne tro er den fuldkomne frihed fra at ligge under for nogen anden magt – den fuldkomne frihed til at elske – den er ikke nogen byrde, men en guddommelig gave med guddommelig frihed og kraft.

Den sejrer over verden, ikke blot over

fristelserne til synd, men også over fristelserne til at blive mismodig, utilfreds og at forarges på Gud. Den sætter os nemlig i stand til at se trængsler og modgang i Åndens lys, altså ikke som meningsløsheder, men som en del af Guds visdom og godhed imod os – ganske vist en visdom og godhed, der ikke svarer til vore tanker, men til det guddommelige navn, som vi tror på: JEG ER DEN, JEG ER!

Paulus udtrykte det på denne måde:

»Thi af nåde blev det jer givet for Kristi skyld ikke blot at tro på Ham, men også at lide for hans skyld« (Fil. 1,29).

Brorson vidner derom med disse skønne ord:

Vor trængsel er en gave af Jesu milde hånd, et tegn, som de skal have, der drives af hans Ånd!